

PARTIDØKONOMIEN

MATERIALE TIL LAGSDISKUSJON

BILAG TF AUG 87

Materiale til lagsmøtet om partiøkonomien i høst

- Nei, nå må det bli slutt på alle disse obligatoriske lagsmøtene som overhodet ikke dreier seg om behovene vi har for å få skikk på laget, og som bare blir pliktløp.
- Helt enig, men hva får deg til å tro at et møte om partiøkonomien ikke dreier seg om laget ditt. Og hvorfor må et møte om økonomi bli kjedelig?
- enhver *politisk* satsing krever en *økonomisk* basis. Vi går inn for yrkesrevolusjonære i alle partidistrikter. Det er utenkelig uten en kvalitativt annen økonomi lokalt. Hvordan skal vi få til det?
- diskusjon om økonomi er også diskusjon om *ideologi*. Hvordan skal vi som kommunister se på forholdet mellom vår private økonomi og partiets økonomi?

Vi påstår:

■ økonomiarbeide er *massearbeide*. Vi går inn for en landsomfattende sympatisørstøtting, som også betyr å knytte sympatisørene våre fastere til partiet.

Lagsmøtet i høst markerer starten på en dristig satsing for å «proffe opp» partiet. Gå ikke glipp av starten på denne diskusjonen. Les artiklene i dette TF-bilaget, reager, bli sint eller entusiastisk, delta i diskusjonen.

Innhold:

Målsetting med lagsmøtet	3
Partiets inntekter og utgifter. Av Jens, medlem av ØKU.	4
Vi må ha flere yrkesrevolusjonære. Vi må øke antall ansatte i partiet kvalitativt. Av Kåre, medlem av ØKU.	8
Om sympatisørorganisering og arbeidet med partiets omland. Av Kåre, medlem av ØKU.	13
Gi en del av arv, gevinster og gaver til partiet! Av Kåre, medlem av ØKU.	18

Målsetting med lagsmøtet

1. Høyne forståelsen for betydninga av økonomiarbeide i partiet

2. Legge det økonomiske grunnlaget for en økning av antall ansatte i partiet, særlig i distriktene: målsetting: minst deltidsansatte i flertallet av distriktene i løpet av 1988, 2-3 flere sentrale stillinger i 1988.

Er det riktig å prioritere distriktene foran sentralen? Sentralen har opplagt kapasitetsproblemer, men en viktig del av belastninga på sentralen idag er at mellomnivået i partiet har så lite kapasitet. Vi tror at vi samla sett vil få mere ut av å øke ressursene mest på mellomnivået.

3. Gi oss en bedre økonomisk plattform for å kunne møte økonomiske angrep på partiet og KK.

Bakken-angrepet på KK var et av de konkrete utgangspunktene for at dette møtet blir arrangert. Det er det ingen grunn til å tro at vi ikke vil få liknende angrep i framtida. Drastiske omlegginger av partistøtte og studiestøtte kan på samme måten sette oss i en vanskelig knipe hvis vi ikke klarer å øke den delen av inntektene som er basert på egeninnsats fra medlemmer og sympatisører.

4. Som ledd i dette:

- styrke skiktet av økonomiansvarlige på DS og lagsnivå. Reelle økonomiansvarlige i alle DS og

lag. Få opp forståelsen for at de økonomiansvarliges viktigste oppgave er inntektsarbeide.

- bedre arbeidet med inndrivning av kontigenten, dvs målsetting at nåværende kontigendirektiv følges. 10% økning av realverdien av kontigenten som kommer inn pr medlem fra -87 til -88.
- få igang en sympatisørstøtteordning der inntektene skal tilfalle de lokale partidistriktene: Lokal målsetting kommer seinere.
- få partimedlemmene til å gi en del av ekstraordinære store inntekter (arv, gaver, tippe/lotterigevinster, o.l.) til partiet. Særlig viktig er arv. Rapport- og diskusjonsplikt på slike inntekter. Målsetting: en «norm» på at det gis mellom 10 og 20% av ekstraordinære inntekter, uten at dette skal være noe absolutt direktiv.

Lagsmøtet bør holdes i november eller desember. Distriktsstyrene har egne opplegg for den lokale tillempinga, så ingen lag må gjennomføre møtet uten etter avtale med DS.

Artiklene som følger er ment som debattinnlegg, og står derfor for forfatterens egen regning. De er basert på diskusjoner i SKs økonomiutvalg (ØKU). Hovedpoengene i dem er i tråd med økonomiutvalgets syn, men de er ikke detaljvedtatt eller gjennomgått av noe organ i partiet.

Partiets inntekter og utgifter.

Av Jens, medlem av ØKU.

KONTINGENTEN ER BASISEN

Sjølberging

Vi sier at partiet er sjølberga økonomisk. Det er riktig. Hovedstolpen i partiets inntekter er kontingenten, som finansierer partiet fra topp til bunn: Sentralkomiteen, distriktsstyrene, laga. I 1986 utgjorde kontingenten 87% av inntektene til SK (sett bort fra innsamlinga). Kontingenten er og har alltid vært basisen i partiets inntekter. Dette er i motsetning til alle andre partier i Norge.

Arbeiderpartiet har sine inntekter fra staten og fagbevegelsen.

Høyre har fra staten og næringslivet.

Et parti som *Venstre* som falt utafør Stortinget ved sist valg, har fortsatt statsstøtte da de fikk over 2,5% av stemmene. Men de mistet en rekke støtteordninger som de var vant til å leve av og som alle som er representert på Stortinget nyter godt av. *Venstre* kom derfor i en desperat økonomisk situasjon da de ikke lenger kunne vegetere på disse ordningene.

SV's hovedinntekter er fra Staten. Medlemskontingenten er temmelig liten sammenliknet med statsstøtten.

Når vi har kontingenten som vår økonomiske basis, så er det klart at det har vært vanskelig å finansiere partiets virksomhet i en *langvarig* periode med tilbakegang i medlemstall. Vi har innført nytt kontingentsystem, og vi har

gjort mye for å forbedre inndrivinga slik at alle betaler, og at alle betaler etter sats. Sjøl om mye er gjort så er det fortsatt mye som kan forbedres. For det er et faktum at det fortsatt drives dårlig kontingentarbeid i mange lag og distrikter.

Men for å løse partiets økonomiske problemer på lengre sikt, så må vi utvide partiets massegrunnlag. Vi må verve flere medlemmer, og vi må få det store omlandet av sympatisører til å gi faste bidrag. Grunnlaget for et godt økonomiarbeid er følgelig *godt massearbeid*.

Tre bein

All vår virksomhet må stå på tre bein: Vi må ha ei politisk linje, vi må organisere virksomheten, og vi må finansiere den. Svært ofte glemmes det siste. F.eks. så satser partiplanen for landsmøteperioden på propaganda (KK) og vekst i partiet. Men det snakkes i planen lite om de økonomiske forutsetningene for å få til denne veksten. Vi mener at kvinnebevegelsen er et stort rekrutteringspotensiale. Men det blir ingen *stor* verving uten at det lages spesielt vervemateriale, at det organiseres sirkler, at sirkellederne har hjelp i sitt arbeid, at det drives kampanjearta verving fra et senter med folk som kan reise osv. Kort sagt: å høste *mye* krever mer enn innsats basert på fritid. Noen må drive med dette profesjonelt. Og da kreves penger, mye penger.

PARTIETS INNTEKTER

Kontingenten

er som sagt hovedinntekten. Den var 87% av inntektene i 1986.

Men ikke minst medlemstilbakegangen har gjort det nødvendig å finne nye inntektskilder for å kompensere tap i kontingenten.

Innsamlingene

Mens innsamlingene i 70-åra stort sett gikk til å bygge opp partibedriftene, så har de nå gått mer og mer til partiet eller konkrete partiprojekt. RVs valgkamp er basert på innsamling til RV i valgår. I 1981 ble innsamlinga delt mellom RV og partiet. I 1984 gikk den til oppstarting av partiskolen og i 1986 til partiet generelt.

Arv

I 1986 fikk partiet 140.000 som gaver i forbindelse med at kamerater arva og ga en del av arven til partiet. Det dreier seg om kamertater som arver og som melder fra om at de ønsker å gi en del av arven til partiet. Helt siden partistiftelsen har vi mottatt gaver i forbindelse med arv. Men denne inntekten har vært veldig variabel fra år til år. Det har vært år der vi har mottatt over 1/2 mill. kr. Og det har vært år der vi ikke har mottatt noe.

Dugnad

Det er utviklet et system der partimedlemmer gjør rutinejobber på Duplo (putter reklamebrosjyrer i trykksaker)

og lar inntektene tilfalle partiet lokalt og i en liten del tilfeller partiet sentralt. Dette utgjorde ca 40.000 kr i 1986.

Studievirksomheten

Innsamlinga i 1984 skaffa den nødvendige startkapitalen til å få igang partiskolen. Den er nå basert på å være sjølfinsiert.

Statsstøtte

Vi tar også imot noe statsstøtte:

- Vi får *partistøtte*. All partistøtten er nå øremerka RV-arbeidet. Alle de andre partiene får lite inntekter fra medlemmene og baserer seg mer og mer på statsstøtte. Derfor har partistøtten økt kraftig de seinere åra. Særlig gjelder det støtten til de sentrale partiapparatene. Sperregrensa er på 2,5% og der får RV ingen ting. Men også fylkes- og kommunestøtten har økt mye. I 1987 vil RV motta omtrent 1,1 millioner kr i slik støtte.
- Gjennom samarbeidet i Ny Verden tar vi imot *voksenopplæringsmidler*. Det gjelder ulike former for støtte til studieringer, midler til utvikling av studiemateriell, støtte til den sentrale administrasjonen av Ny Verden. Størsteparten av midlene betales ut til de lokale studietiltakene, samt brukes til sentral administrasjon av Ny Verden.
- Vi har også fått offentlig støtte til enkelttiltak, f.eks. Norad-støtte til

3.verdenkonferansen, og støtte til kvinnekonferansen.

Faren med å ta imot statsstøtte ligger etter min mening i at slike lett-tjente penger kan få oss til å ta lett på arbeidet med kontingent og bidrag fra sympatisørene. Om det vil skje er et spørsmål om politisk linje og politisk mobilisering av partiet. Klarer vi å bruke de offentlige midlene som et ekstratilskudd som gjør oss i stand til å utvide med virksomhet vi ellers ikke ville kunne drive, er det entydig en bra ting.

Et eksempel: Vi er avhengig av statsmidlene for å kunne drive KK. For hver dag KK kommer ut er KK med på å utvikle flere kommunister og progressive. Sjøl om staten skulle «skru av» KK, så kan de ikke ta fra oss den ressursen disse kameratene representerer. På samme måte er det med studievirksomheten. Hvis statsstøtten gjør oss i stand til å drive en mer omfattende skoleringsvirksomhet, så kan ingen ta fra oss den ressursen som ligger i en skolert medlemsmasse, sjøl om innstramminger seinere gjør at vi må trappe ned den fortsatte studievirksomheten.

Min konklusjon: la oss ta imot alt vi kan få av offentlig støtte så lenge det går. *Men vi må drive kontingentarbeid, sympatisørstøttee arbeid og innsamlingsarbeid med samme kraft uansett!*

HVA BRUKES PENGENE TIL?

Sentralt brukes pengene til å finansiere et apparat av yrkesrevolusjonære. Jeg kom over et notat fra SV for noen år

siden. Der ble det klagt over at alle pengene gikk til ansatte og til drift av kontoret. Ethvert politisk initiativ ble et underskudd. Det har alltid vært vårt store mareritt å komme i en slik situasjon.

Både ansatte og midler til drift.

Derfor må det være slik at vi ikke bare har et apparat av ansatte, men vi må også ha penger slik at den daglige ledelsen kan ta politiske initiativer, reise, holde foredrag, arrangere konferanser, osv. Ca. halvparten har gått til ansatte og ca. halvparten til drift.

I diskusjonen om nytt kontingentsystem kom det fram mange ideer om at det sentrale apparatet var oppsvulma og burde rasjonaliseres. Men faktum er at det sentrale apparatet er veldig skrapa.

I den daglige ledelsen er det 4 ansatte. I tillegg har internasjonalt utvalg, økonomiutvalget og forsvarspolitisk utvalg en ansatt. Faglig utvalg har to ansatte. Kvinneutvalget har til nå ikke hatt noen ansatte, men får en fra høsten. I tillegg er en og en halv ansatt til å drive kontoret. Utenom dette kommer ansatte i studievirksomheten som finansieres av statsstøtte og driftsinntekter, og RV som stort sett finansieres av offentlig støtte utenom valgkampen.

Når det gjelder drift er det partikontoret (husleie, telefon, strøm o.l.) og de store utvalga som tar det meste: Organisasjonsutvalget, faglig utvalg, SKAU, internasjonalt utvalg og kvinneutvalget som i 1987 har tatt skrittet fra de små utvalg til det minste blant de store utvalga på linje med internasjonalt

utvalg. Videre er produksjon av internmaterieell, sentralt finansierte konferanser, arbeid med sikkerhet, og arrangement av SK-møter relativt store utgiftsposter. Partiet har også en rekke mindre utvalg uten ansatte, og der driftsutgiftene er relativt små: Det er KK-utvalget, kulturutvalget, landbruksutvalget m. flere.

Lønnsnivået

Prinsippet har vært at partifunksjonærer skal lønnes etter gjennomsnittlig industriarbeiderlønn. Men vi har aldri hatt økonomi til å betale så mye og har sakkert mer og mer etter. Lønna ligger nå langt under industriarbeiderlønn. Problemstillinga har vært enten å redusere antall ansatte, eller redusere lønnsnivået. Heller lavere lønn enn færre ansatte har da blitt resonnementet. Men lønna er nå så lav at det er et problem. Det er grenser for hvor langt den gummistrikken kan strekkes.

HVA NÅ?

Sentralt har vi til en viss grad greidd å kompensere svikten i kontigenten med nye inntektskilder, slik at bemanninga sentralt ikke er så mye redusert i forhold til 78/79. Det betyr ikke at vi rår over like store krefter som den gang. På den tiden var det mange ungdommer, studenter, kamerater som sto nokså fritt, som brukte noen år til praktisk talt heltidsinnsats for partiet. dette er kraftig redusert nå.

Men distriktsstyrene har tapt mer og har evna lite å skaffe alternative inntektskilder når medlemstall og kontingent har gått tilbake. Nesten alt arbeid på DS-nivå er nå basert på innsats i fritida.

Det er derfor viktig å gjøre en alvorlig innsats for å øke partiets inntekter og styrke partisentralen og skaffe grunnlag for ansettelse på DS-nivå. Dette krever nye inntektskilder. Andre artikler går nøyere inn på det.

Vi må ha flere yrkesrevolusjonære. Vi må øke antall ansatte i partiet kvalitativt.

Av Kåre, medlem av ØKU.

Etter et besøk i Belgia sist sommer har jeg gjort meg noen tanker om hvordan vi driver partiet. Dels bekreftet de erfaringene vi gjorde saker jeg har tenkt på lenge, dels fikk jeg nye ideer. Seinere diskusjoner i ulike partiorganer har utdypet standpunktene. Jeg vil her prøve å dra sammen en del av synspunktene mine angående *partiansatte/yrkesrevolusjonære* (yrkesrevolusjonære bruker jeg her om kamerater som bruker mere tid på politisk arbeid enn vanlig fritid etter en full jobb, uansett om de er betalt av partiet for det eller ikke).

Mitt hovedpoeng er at det ikke er mulig å drive et leninistisk parti med en så liten kjerne av yrkesrevolusjonære som det vi prøver på nå.

Vi hadde langt fler heldagsrevolusjonære før

Partiet vårt er bygget opp over en periode på vel 20 år. Vi startet som en ungdomsbevegelse, store deler av de som utgjorde bevegelsen inntil for 10 år sida var skoleelever og studenter med store muligheter for å bruke størstepart av tida til politisk virksomhet. Det fins ikke tall på alle de kameratene som lot studier være studier i en årrekke, og brukte tida på politikk.

Også for ikke-studentene var situasjonen forskjellig fra dagens: De aller fleste var ungdom uten familieforpliktelser.

Nå er situasjonen endret. Vi har

mye færre studenter og skoleelever, mange partikamerater har unger i den alderen der de krever mest. Reellt har vi omtrent ingen yrkesrevolusjonære utenom de som er ansatt i partiet og partibedrifter.

Kort sagt: da bevegelsen vår ble bygd opp, hadde vi mange ganger så mange yrkesrevolusjonære som det vi har idag. Misforholdet skjerpes ytterligere av at vi bygde partiet ut på mange nye sted (noe som krever mer ressurser til ledelsen) i samme periode som antall yrkesrevolusjonære gikk ned.

Et leninistisk parti må ha mange yrkesrevolusjonære

Etter min mening ville det ikke vært mulig å bygge opp partiet til den størrelsen og styrken det har (hadde) uten denne staben av yrkesrevolusjonære, og jeg mener videre at det ikke er mulig å opprettholde partiet som leninistisk uten en kvalitativ økning i forhold til dagens nivå.

Borgerskapet har skapt en sterk organisasjon, staten, for å forsvare sin makt. Arbeiderklassen kan bare ta og beholde makta når den kjemper under ledelse av et sterkt og sentralisert leninistisk parti.

AKP har en medlemsmasse som er og må være svært aktiv, som driver politisk arbeid på svært mange områder. Mange bruker det meste av fritida til politisk virksomhet. Det er klart at denne omfattende medlemsaktiviteten

krever en ledelse med store ressurser. Det er f.eks. nesten umulig å ha et grep om helheten i et partidistrikt bare ved å bruke fritida.

Skal partiet utvikle politikken må arbeidet samordnes, vi må sammenholde ulike erfaringer innafor et arbeidsfelt. Løsrevne grupper har ingen mulighet til å sammenfatte erfaringer på en vitenskapelig måte. Uten sterk ledelse og stor grad av samordning vil resultatet med nødvendighet bli en utvikling mot høyre, en tilpasning til de herskende (sosialdemokratiske) tankene i samfunnet.

Vi har for få yrkesrevolusjonære idag

Mange vil være enige i de almenne betraktningene om behovet for en sterk ledelse med en kjerne av yrkesrevolusjonære. Å bli enige om *hvor mange* yrkesrevolusjonære vi trenger er antakelig verre.

Jeg har heller ikke noe fasitsvar på dette. Det kunne vært interessant å fått undersøkt hvor stort heltidsapparat kommunistiske partier rundt om i verden har og har hatt. Forholda kan skille seg mye fra land til land, og erfaringene kan ikke overføres mekanisk, men likevel kan det være mye å lære. Vi vet f.eks. at PTB i Belgia har *langt flere* enn oss relativt til partiets størrelse. Jeg mener likevel det går an å slå fast at antall yrkesrevolusjonære nå er alt for lite. Noen momenter som argumentasjon for dette:

- Jeg sitter med et sterkt inntrykk av at DS-nivået i partiet er i ferd med å smuldre opp som leninistiske ledelser. Vi har DSer, men flere og

flere fungerer mer som diskusjonsklubber og pakkedisker enn som *ledelser* av partiet i distriktet. Er inntrykket mitt riktig?

Et eksempel: foran kk-kampanja sist høst planla kampanjeledelsen sentralt å ringe et utall sted/personer for å dra igang den første aksjonsdagen. Antakelig et helt nødvendig tiltak for å få fart på kampanja, men samtidig illustrerer det mitt poeng at mellomnivået i partiet fungerer dårlig for tida.

Allerede i 1981 oppsummerte vi i mitt DS at det var umulig å drive distriktet uten ansatte. Vi fikk til en midlertidig løsning i den retninga, slik at det hanglet og gikk noen år. Nå har vi igjen mistet mye av grepet. Og sjøl om vi nok har lengre reiseavstander enn de fleste, så mener jeg at konklusjonene vi kom til i all hovedsak er gyldige for alle distrikt.

- Oslopartiet er et interessant eksempel: Oslopartiet er stort. Vi kan snakke om at Belgierne har det lett, med korte reiseavstander osv., men faktum er at vi i Oslo har en ressurs som er enda mer konsentrert (bortsett fra at vi ikke har samme konsentrasjon av storindustri). Og vi klarer ikke å utnytte den mer enn brøkdelen av hva belgierne klarer. Dette har vært en konstant hodepine i en årrekke. Et reellt problem er at du har et SK sittende i Oslo, som tærer på kaderressursene. Det fins helt sikkert feil i måten Oslopartiet organiserer på. Men jeg tror det er på tide å skjære gjennom: Er det mulig å lede Oslopartiet med

så få ansatte som de har? Belgierne har langt, langt flere på tilsvarende medlemsmengde, og sjøl om Oslo kan trekke en del på SK-ressursene, så er likevel forskjellen meget stor!

- SKAU sliter og sliter med kaderkabler som aldri går opp. Stort sett klarer vi ikke å lede mer enn en oppgave på en god måte. Vårt arbeide med ungdomsforbunda er så nær lik null som det går an å komme. Kontoradministrasjonen på partikontoret er alt for liten, og vår politiske toppledning bruker en altfor stor del av tida si på reint praktisk kontorarbeide.
- Altfor mange kamerater i SKAU og det sentrale partiapparatet er svært nedslitte og ønsker avløsning, noe som etter min mening skyldes økonomisk og arbeidsmessig rovdrift på kameratene. Det er et stort problem hvis mange skiftes ut raskt: Å lede et parti av vår type er høykvalifisert spesialistarbeide, arbeide det tar lang tid å lære, og arbeide som du ikke kan lære uten gjennom praksis.

Hva består rovdriften i: For det første: underbemanning og arbeidspress som fører til at kameratene sjelden eller aldri får en pause for å tenke, for å skolere seg og studere, eller fordype seg. Det blir å gå fra den ene kampanja til den andre. For det andre, de stramme økonomiske forholdene, der mange kamerater opparbeider seg gjeld gjennom perioden som partiansatte, noe som sjølsagt ikke er holdbart annet enn

i kortere perioder.

- Såvidt jeg kan se har vi kommet kort med å bedre grunnorganisasjonenes. Et avgjørende hinder for å komme videre er at DSene ikke fungerer særlig bra. Det er ikke mulig å lede en bevegelse for å rette opp arbeidet i laga uten at dette nivået fungerer. Og så lenge problemene i grunnorganisasjonene er så store som nå, er partiet nærmest som en ladd bombe. Det kan eksplodere i tusen biter hvis det blir utsatt for påkjønninger.
- Vi kan også se problemet med utgangspunkt i studiearbeidet. Jeg mener at vi har en temmelig bra sektorledelse av partiskolen. De fleste distrikt har studieledere, som ledes gjennom halvårlige sentrale konferanser. Jeg tror også at kursa til nå innholdsmessig har vært bra.

Men det viser seg at dette ikke er nok. Oppmøtet på kursa er alt for dårlig. Det varierer sterkt fra lag til lag om de legger vekt på å sende medlemmene på kurs. Dette henger sammen med at partiet som helhet er lite mobilisert for partiskolen. Og dette er igjen er nært knytta til kapasitetsproblemene i SKAU, OU og DSA. Der er ganske enkelt lite ressurser til å følge opp helheten i partiets arbeide.

For lite ressurser i ledelsen av partiet er en viktig årsak til problemene i partiet.

Jeg syns det er ganske klart at partiet er «underbemannet», og at dette er en

vesentlig del av bakgrunnen for problemene til partiet.

Vi har undervurdert sentralisme problemet i innværende planperiode. Vi har ikke pekt ut dette som et stort og vesentlig problem for hele partiets utvikling. Vi har ganske riktig pekt på problemet med demokratiet i grunnorganisasjonene (bl.a.), men «gjemt» det dialektiske forholdet mellom demokrati og sentralisme, at reelt demokrati forutsetter sterk sentralisme. Jeg mener problemene med sentralismen nå først og fremst skyldes manglende *ressurser* i ledelsen, i SK, og særlig i DSa.

Før landsmøtet i 1980 oppsummerte vi at det var krise i partiet. Mye av partiets arbeide på 80-tallet har dreid seg om å komme ut av denne krisa. Den store sosialismediskusjonen gjorde det mulig for landsmøtet i 1984 å vedta et prinsippprogram som er et langt skritt framover i å forstå betydninga av, og problem med, sosialisme og revolusjon i et høyt utvikla land. Vi er i ferd med å analysere omstillingene av den norske kapitalismen, og finne våre svar på borgerskapets angrep. Men skal vi komme på offensiven må vi også løse våre organisatoriske problem, der mangel på ressurser i ledelsen er ett av dem.

Jeg mener det er nødvendig med ansatte i alle partidistrikt. Videre mener jeg at det sentrale apparatet må styrkes med noen stillinger. Idag er alt for mange i SKAU bundet opp med å lede faglig utvalg, kvinneutvalg osv. Vi bør frigjøre flere SKAU-medlemmer fra direkte utvalgsledelse for å øke slagkraften til AU, og evnen til å jobbe strategisk.

Til nå har vi etter min mening stilt

problemet på hodet: vi har sett på hvor mye penger vi har, og prøvd å få mest mulig ut av dem. For de fleste andre store oppgaver vi har stilt oss har vi gjort det motsatt: Først stilt spørsmålet: **Hva trengs for å nå målet?**, og deretter **Kan vi få det til, og hvordan?** Slik gjorde vi det da vi gjennomførte proletariseringskampanja, da vi fikk dagsavisa. Hvorfor skulle vi ikke stille det slik når det gjelder sjølve det mest grunnleggende, partiet sjøl. Ingen vil påstå at vi kan drive dagsavisa med halve staben av idag. Men når det gjelder «bedriften» partiet har vi tenkt at **alt** er mulig. Da vi la om linja for statsstøtte til KK slo vi - helt korrekt - fast at det var objektive rammebetingelser for avisbedrifter i det kapitalistiske Norge som sjøl ikke vi kunne sette oss ut over. Men fins det ikke slike objektive rammebetingelser for partiet også? Jeg tror det.

Vil ansatte løse alle problem?

Det er en god del skepsis i partiet mot å ha et stort apparat av yrkesrevolusjonære. Mange har erfaringer med høyt-lønna yrkespolitikere og «bein»jegere i andre parti. Noen mener at de partiansatte i AKP er et privilegert skikt som med nødvendighet må utvikle seg bort fra medlemmene og vanlig folk.

Skepsisen er en del av en egalitær og demokratisk strømning som i mange sammenhenger er progressiv. Men i forhold til å øke antallet yrkesrevolusjonære i partiet fungerer skepsisen mot sin hensikt. I stedet for å styrke demokratiet, svekkes det, fordi demokratiet også forutsetter en fungerende sentralisme.

Men flere ansatte vil ikke nødvendigvis løse partiets problemer. Det kommer an på hvordan vi bruker de ansatte.

I organisasjonslivet er der en tendens til at ansatte heldagsbyråkrater overtar for aktivistene. Storforbundene i LO er et skritt i den retninga. Dette er hånd i hanske med hva staten ønsker. Langt på vei er disse byråkratene i organisasjonene finansiert av statsmidler. Fortsatt jobb avhenger av velvilje fra staten. De knyttes nærmere til staten enn til medlemmene, og blir rimeligvis svært så ansvarlige overfor staten.

Sjøl om faren for oppkjøp fra staten ikke er akutt for oss, så er det absolutt en fare for at vi kan få et skikt av ansatte som overtar medlemsaktiviteten. Derfor må vi knytte en økning av antall ansatte til en kampanje for å

politiserer ledelsen. En politisering er nødvendig fordi ledelsen først og fremst må mobilisere og utløse de ressursene som ligger i medlemsstokken. Partiet i Belgia kjørte en slik kampanje. De hadde som tommelfingerregel at alle ledelser spontant tenderer til å gjøre de oppgavene som nivået under skulle gjøre. Også i medlemsmassen vil slike ideer lett oppstå: «Nå som vi har fått en ansatt må hun overta organiseringa av 1.maifesten...». En politisering motvirker disse spontane tendensene.

Et annet problem vil være å få kamerater som er villige til å la seg ansette i partiet. Svært ofte vil det innebære å slutte i en sikker jobb, og gå ned i lønn. Skal det være en deltidjobb må en finne jobber som lar seg kombinere, og det er gjerne slik at de kjedeligste og mest rutineprega jobbene lettest kan kombineres.

Om sympatisørorganisering og arbeidet med partiets omland.

Av Kåre, medlem av ØKU.

1. Vi må ha en egen sektorledelse for partibyging

PTB i Belgia har et organisasjonsutvalg med helt andre oppgaver enn vårt: Mens vårt OU i hovedsak leder organisasjonen i å gjennomføre partiplanene, er deres OU et reint sektorutvalg for å bygge partiet og partiets organisasjon. De har også et nett av orgledere på DS- og lagsnivå, som OU kan spille på.

Med vår måte å organisere på klarer vi bare å prioritere rekruttering og organisasjonsbygging hver gang dette er stilt som hovedoppgave. Bare da er dette en oppgave med ledelse fra topp til bunn i partiet. Mens fagligarbeide, kvinnearbeide, internasjonalt arbeide osv er oppgaver med en fast sektorledelse sentralt, og tildels nett å spille på nedover i organisasjonen.

Dette kan umulig være en riktig prioritering av den aller viktigste organisasjonen vi har å spille på: partiet sjøl!

1.1. Organsvarlige i alle lag?

Skal vi få orden på grunnorganisasjonenes arbeide må vi se de enkelte oppgavene i sammenheng, som deler av et *langsiktig* arbeide med *folk rundt oss*. Men hvis denne måten å jobbe på skal bli noe mer enn vakre tanker, eller i beste fall et blaff i tilknytning til verveåret, må laga ha folk som har

det som sin langsiktige oppgave å *organisere* arbeidet i forhold til omlandet, ha kunnskap om hvem det gjelder, hvordan de utvikler seg osv.

I lagets og lagsmedlemmenes daglige arbeide kommer vi i kontakt med masse folk som deler vårt syn på enkelte saker, eller som er aktivister. Det kan være folk vi selger KK til, det kan være folk som deltar i en streik, kommer på et solidaritetsmøte med Afghanistan, skriver under på et opprop til støtte for 8.mars osv. Hvor ofte bruker vi ett sånt kontaktpunkt som utgangspunkt for mer kontakt, systematisk jobbing i forhold til folka?

1.2. Et systematisk arbeide på flere nivå

Jeg mener vi etterhvert har behov for systematisk arbeide med omlandet vårt på mange nivå:

- For det første: arbeidet med folk som vi har ett eller flere berøringspunkt med, men som ikke støtter partiet (ennå). Dissa folka må «pleies», oppsøkes av og til, inviteres til møter, til å støtte enkelte saker.
- For det andre: det ganske store skiktet av folk som regner AKP/RV for å være *sitt* parti, sjøl om de ikke er medlemmer. Jeg mener at vi trenger en form for sympatisørorganisering (mer om det seinere), og jeg mener vi ikke kommer

utenom å gjøre noe drastisk i forhold til å bygge opp RU og NKS.

- For det tredje: det direkte arbeidet for å verve folk til partiet: sirkler og andre former. Og, ikke minst: Kandidatmedlemstiden!

2. Sympatisørorganisering

AKP er et aktivistparti. På denne måten skiller vi oss fra alle andre partier. AKPs medlemmer prøver å være aktive, sjølstendige folk som omsetter standpunktene i handling.

Men denne bra siden ved partiet betyr også at en god del bra folk ikke får noe tilbud om organisasjonsmessig tilknytning. Det gjelder først og fremst kamerater som i all hovedsak støtter partiet, men som av ulike grunner ikke mener de kan leve opp til aktivistkravet. Det vil også gjelde mange som bor på små sted, der det er lang reiseavstand til nærmeste partilag.

2.1. Trenger vi en sympatisørorganisasjon?

Trenger vi et organisatorisk tilbud til dette omlandet vårt? Jeg mener det. For det første tror jeg at mange kan tenke seg å bidra økonomisk til partiet (avlat for noen?). For det andre tror jeg organisering har betydning i seg sjøl: En som er formelt organisert vil føle større solidaritet med og tilknytning til partiet enn en som ikke er det. For det tredje kan det gi oss en bedre kontakt med disse kameratene, til fordel både for oss og for dem. Vi kan gi dem ulike tilbud om møter og seminarer, vi kan evt. sende dem materiell eller et slags medlemsblad. Passive

medlemmer i andre parti er en parallell til dette.

2.2. Bør de heller bli medlemmer? Er kravene for høye?

Jeg mener at vi bør beholde aktivistkravene og de andre kravene til medlemsskap. Og det innebærer at mange som ellers er enige med oss ikke vil fylle kravene til medlemsskap. Men mange som *idag* ikke er medlemmer burde etter min mening vært medlemmer. At de ikke er det skyldes ikke at kravene er for høye, men andre feil ved jobbinga vår: Dels er det sekteriske feil, og dels dreier det seg om at måten vi driver partiet på gjør det vanskelig å bygge parti i grisgrendte strøk.

2.3. En innvending: vil dette bli et alternativ til medlemsskap?

Noen innvender mot en sympatisørorganisering at det kan bli noe som gjør det enklere for en del nære venner å stå utafor partiet, istedet for å melde seg inn. Og tilsvarende kan det bli lettere for noen vaktlere å melde seg ut.

Det kan tenkes at det vil skje. Men i så fall er det et varsko om feil i arbeidet vårt som vi i alle fall må korrigere. Feil som har å gjøre med kvaliteten på vårt massearbeide, og hvordan vi tar vare på medlemmene.

Jeg er mer redd for at en sympatisørorganisering kan gjøre at noen av *partimedlemmene* nøyer seg med å spørre folk om å bli med der istedet for å verve dem som medlemmer. Det må vi forhindre gjennom politiske dis-

kusjoner om betydninga av å verve medlemmer til partiet.

3. Erfaringer fra et prøvefylke.

Distriktet mitt er prøvefylke for sympatisørstøttingen. Vi tenker å gjøre det til noe mer enn en rein økonomisk ordning der det er mulig. Vi vil prøve å bedre kontakten med omlandet, kall det gjerne en slags sympatisørorganisering.

Laget mitt startet først ut. Vi hadde et styremøte i vår, der vi diskuterte et av de viktigste problemene i laget vårt. Medlemmene er stort sett flotte aktivister med omfattende arbeide i fronter, fagforeninger o.l. Men vi har store problem med å sette sammen et slagkraftig styre. Og vi rekrutterer lite. Ja, når sant skal sies så er lagsmøtene stort sett så dårlige at vi knapt tør trekke nye folk inn i laget. Lagsmøtene blir tørre og uten liv, diskusjonene blir lite knyttet til praksisen vår. Hva skal vi gjøre med dette?

Vi kom fram til at et grunnleggende problem er massearbeidet. Vi kjenner mye folk, vi driver t.o.m. *politisk* arbeid i forhold til mange folk. Men det er nesten bare et arbeid på front- og fagforeningsnivå: mobilisering til 8.mars og 1.mai, antiimperialistisk arbeide osv. Nesten ingen av oss diskuterer strategiske spørsmål med folk, betydninga av partiet, revolusjon og sosialisme. Da kan vi ikke vente at vi skal rekruttere. Lagsdiskusjonene kan heller ikke bli bra når vi ikke har praksis i forhold til det vi diskuterer.

Vi kom fram til at jobbing med en sympatisørorganisering kunne være et bra *organisatorisk* tiltak for å komme ut

og diskutere strategi med folk.

3.1. Undersøkelser

Et lagsmøte vedtok å begynne med undersøkelser. Vi oppsøkte sympatisører for å finne ut hva de kunne tenke seg å være med på/ har bruk for, og hva de kan tenke seg å bidra med økonomisk. Et nytt lagsmøte i april oppsummerte så langt. Vi hadde snakket med 14 folk. Jeg vil tro at de 14 utgjør grovt sett et gjennomsnitt av la oss si de 50 nærmeste folka i byen min. Her er de foreløpige erfaringene/konklusjonene vi trakk:

3.1.1. Økonomisk støtte

Av de 14 var det bare en som ikke ville bidra med penger i utgangspunktet, han er likevel ikke helt oppgitt. Vi spurte også hvor mye folk kunne tenke seg å gi. Svarene varierte stort sett fra 30-50 kr. måneden. (Dette var deres egne forslag uten at vi presset på for å øke summen da)

Konklusjoner: Mye folk kan tenke seg å gi en fast økonomisk støtte til partiet. Jeg er ganske sikker på at antall sympatisører som vil bidra er langt fler enn antall partimedlemmer. Jeg tror ikke at min by er spesiell i forhold til resten av landet eller fylket. Snarere vil vel antallet bidragsytere være høyere, når vi tar med grisgrendte strøk der vi har lite medlemmer, men en god del venner.

Hvor mye penger kan det være snakk om? Vi bestemte oss for å slåss for kr 50,- pr mnd som et minimum, og tror det kan være realistisk for en del folk som i utgangspunktet antydde

kr 30,-. Noen folk vil det sikkert være mulig å få til å betale omtrent kontingentnivå.

3.1.2. Hvilke tilbud/hvilken kontakt ønsker folk?

Jeg tror ikke det er grunnlag for organisering med aktivistkrav. Hvilke folk er det snakk om? Noen eksempler: Folk som stort sett støtter partiet i ett og alt, men som er aktive i fronter, fagbevegelse, RV e.l., og ikke syns de klarer mer. Folk som har vært partimedlemmer, men har gått i passivitet, gjerne fordi de prioriterer jobb (sikkert store muligheter for «avlat»). De laget mitt snakket med har, på ett unntak nær, ikke ønsket noen form for organisering som forplikter dem til en bestemt aktivitet. I så fall kan de like gjerne gå inn i partiet. Unntaket dreier seg om en ungdom, som sikkert hadde hørt hjemme i et RU hvis vi hadde hatt det.

Hvilke ønsker hadde så de vi snakket med? Det som kom fram var: «Mulighet for å delta i politiske diskusjoner, at partiet organiserer debattmøter» (Rødt Forum tror jeg omtrent dekker dette behovet). «Bli trukket med på forberedelser sammen med partiet før viktige faglige begivenheter, solidaritetsarbeide osv». «Trenger et politisk miljø, der man kan få diskutert litt av hvert, ikke nødvendigvis så veldig organisert». «Vil ha informasjon».

3.2. Problemet er å få oss sjøl i sving!

Etter undersøkelsene bestemte laget å sette igang og verve deltakere i sym-

patisørstøttingen. Vi forplikter oss til å informere dem spesielt når partiet arrangerer møter, kurs e.l. Videre skal vi starte et politisk forum med omtrent månedlige møter fra høsten av. Og vi skal registrere ønsker om å bli kontaktet for å være med på å forberede viktige saker. **Altså ingen organisering i vanlig forstand, men en ordning der vi knytter noe nærmere kontakt med våre nærmeste venner.**

DS har bestemt å sette igang for hele fylket, målet er å finansiere godt og vel en halvtidsansatt.

I laget mitt fordelte vi ansvar for omlandet vårt mellom lagsmedlemmene. Vi har tenkt ganske bredt, satt opp 5-10 folk på hvert medlem, med utgangspunkt i KK-abonnenter, RV-stemmere, alle slags folk vi har vært i kontakt med.

Vi bestemte at *alle* medlemmer skal oppsøke folk, at det ikke skal overlates til noen få spesialister. Poenget er ikke bare å få størst mulig resultat på kort tid, men også å rette opp feil i lagets arbeide. Vi satte en kort tidsfrist for når alle skulle ha snakket med minst to, og satte igang.

Men arbeidet har gått treigere enn vi håpet. Til sommerferien hadde vi bare snakket med 10-15 folk. Riktignok kom 1.mai, arbeid med RV-liste osv. imellom, og kan forklare noe, men grunnleggende sett tror jeg problemet egentlig er at mange kvier seg for å gå ut og snakke med folk. Det er uvant arbeid. For resultatet der vi har gjort noe har vært bra: Alle utenom en har sagt ja, og de aller fleste har lagt seg på kr 50,- pr måned.

Jeg tror det vil kreve ganske mye kamp å innføre en stil med å drive

kommunistisk massearbeide blant omlandet vårt.

3.3. Hva sier vi til folk når vi oppsøker dem?

Jeg har gått fram omtrent som dette:

Jeg sier hva jeg kommer for, vi ønsker å utnytte bedre den ressursen som partiets sympatisører utgjør. Vi er et aktivistparti, og det må vi være. Vi kan ikke åpne for passive medlemmer. Dette fører da til at mange som regner seg for å «tilhøre» AKP ikke kan bli medlemmer. Dette er ikke bare bra. Passive medlemmer er en ressurs for de andre partiene: de bidrar økonomisk, og de føler en sterkere tilknytning enn om de ikke er med. Hvordan kan vi få til noe tilsvarende?

Så sier jeg at årsaken til at dette med sympatisørorganisering nå kommer opp først og fremst er økonomisk. Forklarer betydninga av yrkesrevolusjonære, hvordan antall folk som kan jobbe mer eller mindre heltid for partiet er gått drastisk ned de siste 10-12 åra, og at en del av partiets problemer i en del år nå er knyttet til at det er umulig å lede et parti av vår type bare på fritid. Dette vil vi gjøre noe med, og det er særlig rundt i fylkene vi må få ansatte. Forteller så om sympatisørstøttingen.

Deretter tar jeg opp den andre siden, betydninga av en bedre kontakt mellom partiet og omlandet, spør om hva som er deres behov, sier litt om våre inntrykk/erfaringer så langt. Det er viktig å ikke forespeile det helt store. Vi har bestemt å opprette et slags politisk forum i byen vår. Det syns de fleste er flott. På de fleste

større sted kan vi vel få til noe slikt, men det er opplagt langt opp og fram til vi kan få til et landsomfattende opplegg. Hva kan vi f.eks. tilby folk i grisgrendte strøk? En del reising bør bli enklere med ansatte folk, men det sier seg sjøl at det ikke kan bli snakk om noen tett kontakt.

Jeg forteller også en god del om hvordan det går med partiet for tida, både problem og framganger.

Min erfaring er at folk er ganske entusiastisk over disse forslagene, og ønsker å være med på å støtte AKP. Jeg har fått mange flotte diskusjoner. For øvrig: Denne innfallsvinkelen gjør det også ganske greitt å ta opp flere ting: Når vi diskuterer folks forhold til partiet passer det fint å gå inn på både KK-abonnement, deltakelse på RV-liste, og evt. partimedlemsskap der det er aktuelt.

4. Konklusjon - og et forslag

Vi bør starte opp snarest mulig i flest mulig fylker. Vi bør lansere denne ordninga med lokale begrunnelser: Si litt om situasjonen i fylkespartiet og hva midlene fra sympatisørstøtteordninga kan gi oss muligheter til lokalt. Utgangspunktet må være den sentrale sympatisørstøttingen. Det er et enkelt opplegg som alle kan henge seg på.

Der det er mulig bør vi også gå videre: gi tilbud til sympatisørene, vise at også de sjøl får noe igjen for å støtte partiet. Jeg er overbevist om at jo mer vi kan klare i den retninga, jo lettere blir det å få med folk. Etter hvert kan vi kanskje få til noen minimumstiltak på landsbasis. Et forslag er:

4.1. «Nye TF» til sympatisørene?

Jeg mener at alle som bidrar til sympatisørstøttingen etterhvert bør få en eller annen fast informasjon fra partiet. Jeg syns vi skal dele TF i to blad: ett til bare medlemmer, og ett til medlemmer og sympatisører.

En del informasjon, og noen debatter, bør forbeholdes medlemmene. Vi må fortsatt ha et reint medlemsblad, men det kan gjøres betydelig mindre i omfang, og komme ut som TF idag.

En god del av stoffet som idag kommer i TF kan godt gå også til sympatisørene: Mye av materialet som kommer som forberedelser til partidiskusjoner er stoff som det ville være bra om flere fikk tilgang til. Noen debatter

kan vi gjerne invitere sympatisørene med på.

Men samtidig må vi gjøre noe med den journalistiske siden av bladet som er et stort problem idag: Gadd vite hvor mange som virkelig leser TF? La oss lage et mer spennende og leselig blad. Gjerne mer av avistypen, slik som SVs medlemsblad.

En slik omlegging kan kanskje samtidig gjøre det mulig å distribuere i posten til distriktene (ikke til enkeltmedlemmer). Vi kan få det ut hyppigere, slik at en del *flere* debatter kan føres der. Vi kan også bruke det til å informere om aktuelt materiell, og om kurs og møter i partidistriktene, saker som det idag er vanskelig å bruke både TF og KK til å informere om.

Gi en del av arv, gevinster og gaver til partiet!

Av Kåre, medlem av ØKU.

Gjennom årene har en del partimedlemmer gitt tildels ganske store gaver til partiet. Særlig har det vært i forbindelse med at kamerater har arvet.

Det siste året har det i ulike sammenhenger blitt reist forslag om å få en slags «avgift» på arv, etter inspirasjon fra vårt belgiske søsterparti, der de har som regel at arv tilfaller partiet (med unntak av opp til en årsinntekt).

Dersom partimedlemmene gir en del av det vi arver til partiet, kan dette fort bli inntekter som nærmer seg kontingenten i størrelse.

Vi ønsker derfor få igang diskusjonen om dette.

Innvendinger mot å reise dette i det hele tatt.

Vi reiste diskusjonen på distriktsmøtet i distriktet mitt sist høst. Fra noen kamerater kom det innvendinger mot i det hele tatt å ta opp dette spørsmålet. Jeg tror det viktigste er følgende: For det første, litt firkanta formulert: «Der som partiets drift skal baseres (delvis) på arv, må vi nærmest gå rundt og ønske livet av foreldrene våre for å sikre partiet de nødvendige inntektene.» For det andre: «Det kan virke sårende om partiet kommer til kamerater som nettopp har mistet noen av sine nærmeste og begynner å mase om arvena». Begge disse innvendingene må tas alvorlig.

Jeg mener at partiet sentralt godt

kan basere driften på arv, dersom et lavt og forsiktig anslag legges til grunn. Antallet medlemmer er så stort at det er mulig å anslå bortimot med sikkerhet hvor mange som vil arve hvert år, og hvor mye. Det vi ikke kan vite uten erfaring er sjølsagt hva *partiet* kan vente å få av de midlene.

Den andre innvendingen kan jeg godt forstå. Det er svært viktig at spørsmålet om arv diskuteres i partiet, og vi kommer fram til en linje på spørsmålet, slik at det ikke blir et spørsmål som dukker opp først når det blir aktuelt for noen, men at det blir «den naturligste ting av verdena» at en del av en arv gir til partiet.

Vi bør se på gaver og gevinster, samt forskudd på arv på samme måten.

Jeg ser ingen grunn for at vi skal se på slike ekstraordinære inntekter på en annen måte enn arv. Får du store uventede inntekter er det stort sett mulig å gi en del til partiet.

Hvor mye bør folk gi?

Mitt utgangspunkt er: mest mulig. Men jeg er overbevist om at det er helt urealistisk å få til noe i nærheten av det de har i Belgia: Alt utenom et beløp i størrelsesorden en årsinntekt skal gå til partiet.

På konferansen for DS-kasserere i vinter mente vi at 10-20% hørtes

rimelig ut. På store arver eller ekstraordinære inntekter mener jeg vi bør slåss for å få en større andel.

Jeg tror ikke det vil være mulig å lage svært bastante regler, vi må komme fram til en rimelig norm for hva man minst bør gi, og så må den praktiseres svært smidig. Ofte vil du komme bort i tilfeller der det er vanskelig å realisere arven i penger.

F.eks. søskenflokk hvor en er partimedlem arver hytte på Sørlandet i fellesskap. De vil beholde den som feriested. Da vil det være svært vanskelig å kreve den solgt for å realisere midlene, til og med om partimedlemmet sjøl kunne ønske det.

Hvordan stiller vi oss når partimedlemmer arver et hus som de sjøl vil bo i? Det betyr jo at de slipper å ta opp lån for å få et sted å bo, slik andre må.....

Når det gjelder arv av kapital, mener jeg vi bør se på det som en litt annen sak. Prinsippielt ser jeg på det omtrent slik: Bedrifter, eller virkelig store formuer, er stort sett merverdi som er ranet fra arbeiderklassen, og som bør føres tilbake til arbeiderklassens parti. Så her bør vi slåss for at linja skal være at en større andel gis til partiet. Men igjen: når det gjelder praktiseringa av prinsippene og linjene bør vi være ytterst smidige.....

Diskusjonsplikt, ikke plikt til å gi!

ØKU og SKAU vil gå inn for at vi ikke fastsetter noen prosentnormer e.l. for slike gaver, men at vi går inn for at medlemmene har plikt til å informere og diskutere med partiet når de får ekstraordinære inntekter ut over en viss størrelse.